

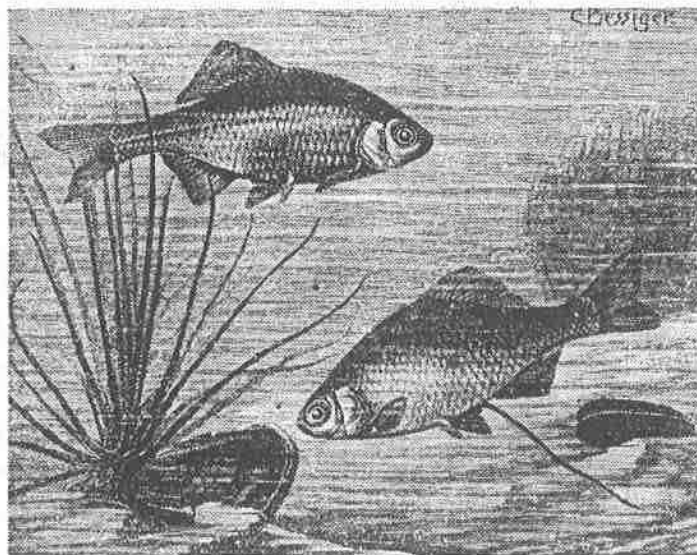
Prijateljstvo između ribe i školjke u svrhu obrane potomstva

U prirodi ima vrlo zanimljivih, zapravo čudnih prijateljskih odnošaja, ne samo među životinjama, nego čak i među biljem. Ta prijateljstva nisu nastala slučajno i bez svrhe. U silnom vrtlogu životne borbe za opstanak ona su sklopljena kod pojedinih vrsta iz potrebe, u glavnom radi obrane potomstva, zaštite pojedinih individua ili pak radi njihove sigurnije prehrane.

Primjer prijateljstva između jedne ribe i školjke, koji ćemo ovdje iznijeti, može se također ubrojiti među najinteresantnije takove odnošaje, koje je dosada čovjek otkrio u prirodi.

Postoji naime jedna mala riba bjelica, koja je pobudila sredinom prošloga stoljeća, obzirom na interesantan način njezine oplodnje, veliko zanimanje biologa. Ta je ribica poznata kod nas pod nazivima: gavčica, gavica, gorčica, platica, dorica, okruglica. Latinski joj je znanstveni naziv *Rhodeus amarus*. Živi u čitavoj srednjoj i istočnoj Evropi te nekim krajevima Azije, a

lenkasta pruga. Tijelo je gavčici plosnato, pa ona mnogo nalikuje šarančicu ili mladoj deverici. Nije ni najmanje upadna bojom ni oblikom. Ali kada grane proljeće i sunčane zrake jače prigriju te probude prirodu na novi život, pa kada i gavčice osjete ljubavnu čežnju i obuzme ih nagon za rasplodivanjem, tada se mužjak sasama preobrazila. Nije ga moći više raspoznati. Dok zimi i jeseni bojom sasama nalikuje ženki i teško se od nje raspoznaje, u toplo doba godine on se svojom odorom od nje i te kako razlikuje i istiche. Ona je ostala u svom čednom ruhu, dok se njemu ljuske preliju divnim duginim bojama, a peraje zarumene. Da bude još ljepši, na glavi mu izrastu neke kyržice. To je njegov muškarački ukras. No, i kod ženke nastaje promjena. U doba mriještenja počne joj izlaziti iz čarnog otvora kao neka crvenkasta cijev, slična glisti. To je t. zv. lijegalica kroz koju ženka izbacuje jaja. Lijegalica može narasti u duljinu 4—5 cm, pa doseći i preko repnih peraja.

Slika životne zajednice

voli samo mirnije rijeke, koje sporo teku. Najradije se zadržava u onim pozicijama rijeke gdje se nalazi stanovita vrsta školjke, kako ćemo to poslije vidjeti. Kod nas imade gavčica u porječju Save, Drave i Dunava, a isto tako i u Korani i Mrežnici te još nekim vodama. Gavčica se nalazi također i u povećim barama, što se nalaze uz rijeke.

Inače gavčica nema skoro nikakova ekonomskog značenja, jer je to prvo svega mala riba, pa se ne isplati loviti je, a osim toga meso joj je gorkasta okusa, pa odatle joj i naziv gorčica. Što se tiče načina oplodnje gavčica je veoma interesantna riba. Upravo se sada navršava 80 godina otkako je biolog dr Noll u Frankfurtu 1869. objavio svoja prva otkrića o rasplodivanju ove ribe.

Gavčica naraste u duljinu obično 5—6, a rijetko i do 8 cm. Razmjerno prama tijelu ljuske su joj velike. S gornje strane je sivkasto-zelena, sa strane srebrnkasta, a sredinom tijela, od glave do repa, protegla se ze-

A sada da upoznamo ono, što je najzanimljivije. Prirodno je, da kada se u proljeću sastanu mladi mužjak i ženka, da između njih nastaje ljubavni odnošaj u svrhu rasplodivanja. Oni su dovoljni jedan drugome i ne trebaju posrednika za stvaranje potomstva. Ali gavčica u ovome pravi iznimku. Da dođe do oplodnje ovim je ribicama potrebna školjka i to školjka l'sanka ili t. zv. slikareva školjka (*Unio pictorum*). Ako nema ove, dobro dođe i školjka bezupka (*Anodonta mutabilis*). Radi toga u onim mjestima gdje nema l'sankâ, nema ni gavčica. Bez ovih školjaka nema ni gavčica opstanaka, pa je stoga shvatljivo, da je ovo prijateljstvo zaista čvrsto.

Kada se u doba mriještenja — koje počinje u travnju ili svibnju, a traje skoro kroz čitavo vrijeme — sastanu ljubavni parovi, njih doduše obuzima nemir i nastane stanoviti podražaj. Mužjak se sav prelije divnim šarama, a ženki se lijegalica produlji. Ali, ako u blizini nema spomenute školje, ne dolazi nikako do

oplodnje i ljubavni ih žar brzo mine, pa postaju jedan drugome ravnodušni. To se najbolje vidi po tome, da mužjak gubi boje, a lijegalica se ženki skrati. Pokusima u akvariju se čak ustanovilo, da blizina školjke lisanke izaziva u gavčice jači podražaj, nego blizina gavčice drugog spola.

Spomenuta školjka leži na dnu rijeke tako, da joj je prednji dio, gdje joj se nalazi usni otvor ukopan, dok stražnji dio viri van. Na tom stražnjem dijelu nalaze se dva otvora. Kroz jedan od tih otvora ulazi u tijelo školjke svježja voda s hranom i s kisikom potrebnim za dišanje, dok kroz drugi izlazi napolje upotrebljena voda zajedno s izmetinama.

Zanimljivo je promatrati gavčice u doba njihova mriještenja kada se uzbuđene vrzu oko školjke. Ako ih je mnogo, tada obično dolazi do svađe i među mužjacima i među ženkama. Obuzeti strahom mužjaci tjeraju jedan drugoga od školjke, jer svaki od njih želi biti najbliže i ženki i školjci, da što prije obavi oplodnju. Pri tom se zalijeću prama ženki, dodiruju se, taru, da izazovu kod nje što prije izbacivanje jaja. A ona, kojoj je lijegalica već dobro razvijena za izbacivanje zrelih jaja, pomno promatra školjku, dok je nekoliko mužjaka neprestano oblijeće i napetom pažljivošću prate svaku njenu kretanju. Lijegalica joj je već nabrekuta od žučkastih jaja, koja su se u nizu porédala, a svako je od njih veliko do 3 mm. Ženka, koja je također uzbuđena, nastoji sada porinuti lijegalicu u onaj otvor kroz koji ulazi voda u školjku. Ako školjka pri tom dodiru zatvara otvor, ženka i dalje pokušava sve dotle, dok je tako rekući ne »uvjeri«, da je to ne dira nikakav neprijatelj, nego ona, gavčica, stara njena znanica i prijateljica. Kada se otvor školjke prestane skiskati, istom tada ženka uvuče unutar školjkina tijela svoju lijegalicu i umeće jaje te se brzo udalji. Mužjak, koji je najspretniji, brzo poleti, postavi se povrh školjke, isav zadržti i prospe svoj mlijječ, sjeme, koje strujanjem vode dospije unutar školjke. Jaje je, eto, oplodeno. Ženka nastavlja ubacivanjem ostalih jaja, a mužjaci se međutim bore tko će od njih biti prvi da izvrši oplodnju ubačenog jajeta. Kada je sve to završeno, ženka i mužjaci se iscrpljeni i umorni sklonu na sigurno mjesto da se odmire. Ženki se lijegalica počne stezati, a mužjacima izbljede one lijepe žive boje.

Daljnjim pokusima u akvariju dokazalo se je i to, da gavčice ne nadražuje toliko pogled na školjku, koliko baš ono strujanje vode, koja prolazi kroz ona dva otvora. Opazilo se namje, da je mužjak, koji je stajao povrh školjke očekujući ženu, toliko se nadražio od onog strujanja vode, da je izbacio sjeme, a da ženke uopće i nije bilo u akvariju. Isto tako i ženka, i kada su odstranili mužjake iz akvarija, ubacivala je jaja u školjku, kada je duže vremena stajala poviše njenih otvora.

Od časa oplodnje ni mužjaci ni ženke, ne brinu se više za svoje potomstvo. Tu brigu gavčice prepuštaju školjci, da ona bude brižna »dadjica« njihovoj djeci.

Otprilike mjesec dana poslije ubacivanja jaja, izlaze iz školjkina tijela kroz drugi otvor, iz kojeg struji napolje nečista voda, mlade gavčice do 1 cm velike. Izlaze u bijeli svijet truhom za kruhom ne poznavajući svoje prave roditelje. One su se izvalile iz jajeta između škrge školjke i tu provele prve dane svoga života zaštićene od neprijatelja, a ujedno braneći se sitnišem, što vodom ulazi u školjkino tijelo i imajući dovoljno kisika. Između škrge školjke može se naći obično u doba mriještenja gavčica do preko 10 jaja, a katkada čak i do 40 komada.

A sada, kada smo upoznali zanimljiv način oplodnje ove male riječne ribe, nameću nam se sama po sebi dva pitanja. Prvo svega, jeli školjka lisanka tako veliki »altruist« da preuzima zaštitu i prehranu potomstva jedne sasvim druge životinjske vrste, a da od toga nema ama baš nikakove koristi? Ili je pak takav slabičak, da se prepušta na milost i nemilost gavčicama, da je parazitiski izrabljuju. Drugo pitanje: zašto gavčice ne obavljaju oplodnju na isti način kao i druge ribe i zašto im baš treba školjka u koju će ubaciti svoj plod, da ga ono u tijelu te životinje razvije i ohrani?

Na prvi pitanje moglo bi se odgovoriti ovako: Među životinjama, osobito nižim, teško je naći slučajeva takve nesebične požrtvornosti, a pogotovo u vodi, gdje je životna borba tako kruta i nemilosrdna i gdje je proždire slabijeg, pa bio često puta to i njegov vlastiti rod. Biolozi su dugo proučavali ovaj zanimljiv slučaj prijateljstva gavčice i školjke, dok na koncu nije skotuto vrlo tajne i s ove tajne života.

Svi dosada otkriveni primjeri prijateljstva u prirodi osnivaju se na uzajamnom potpomaganju i nenamjernoj usluzi bez protuusluge. I u prirodi vlada pravilo: Dođi i uzmi! Tako se i gavčica odužuje lisanki za njenu »usluznost«. Kako smo rekli, gavčica se mriješta u proljetnoj doba, dok školjka lisanka stvara svoje potomstvo u jeseni. I lisanka odlaže svoja jaja među vlastite škrge, a iz kojih se razvijaju ličinke, poznate u znanosti pod nazivom glohidije. Te sitne ličinke imaju na svom tijelu kraljevske kasti zupčić. Budući da se gavčice zadržavaju redovito u blizini školjke, to se njene ličinke, kada izidu iz roditeljskog tijela, zakvače spomenutim zupčićem o tijelo gavčice i tu se po svoj prilici, kako to neki biolozi misle, hrane sa sluzi kojom je obavijeno tijelo riba. Time se ujedno oslobađaju suvišne sluzi, a moguće i od drugih nečisti i kojekakvih mamećaka. Na ribljem tijelu žive ličinke 2—3 tjedna i kroz to se vrijeme preobraze u male školjčice, pa kada postanu teže i ljuštore i otvrdnu, tada onaj zupčić uslijed težine popusti i mlade školjke padaju sa ribljeg tijela na dno rijeke, da nastave novim životom ukopane u mulju. Gavčice prate još jednu uslugu školjkama na taj način što rasprstanjuju njihove ličinke svuda po mjestu.

Zašto se pak gavčice ne rasploduju na isti način kao većina riba, već traže za to posrednika školjku, ne zaključuju ovako: »Kako je poznato riblja jaja i mlade izvršena je svim mogućim proždrljivcima, kojima obiluju i slatke vode kao i more. Radi toga velik dio riba u životu da im se održi vrsta moraju producirati ogromne količine jaja, tako da jedan dio potomstva ipak ostane u životu i odraste. Tako, na primjer, samo jedna ženka bakalara može da izbacij najednom i do 8 milijuna jaja. One pak ribe, koje su snažne i velike te mogu da sačuvaju zaštitu svoju mladunčad od neprijatelja, kao na primjer veliki morski psi, oni nemaju tako brojno potomstvo. Ili im prvo svega i nije potrebno, a drugo da su tako male ribe, kao što su morski psi, brojni kao srđale i bakalara tada bi se poremetila ravnoteža u biocenozu, u zajednicu života. Ti veliki i jaki morski psi, koj bi se u tolikom broju razmnožili, umuštili bi ostale vrste slabijih, da bi na koncu i sami skapali od nestašice hrane. Ali o male ribe kao i ostale životinje, koje su prvo svega slabije, da zaštite vlastito potomstvo, a osim toga im potomstvo nije brojno, ada su one primorane u svrhu održanja vrste, da nađu bilo koji način kako će zaštititi mladunčad. To je slučaj kod gavčice. I tako, eto, dolazi do skapanja upravo čudnim prijateljstava u prirodi i me-

najrazličitijim životinjama, koje se nalaze u sličnom položaju. Jedna vrsta pravi uslugu drugoj u svrhu samoodržanja. No, ta prijateljstva se ne sklapaju samo u svrhu zaštite potomstva, nego i u svrhu zaštite pojedinih individua, a i u svrhu što lakše prehrane.

Kako vidimo, ovaj slučaj prijateljstva između školjke i školjke je veoma zanimljiv, a to više će pobuditi interes čitatelja našeg časopisa jer je gavčica stanovnik naših rijeka, član naše fitofaune. I mnogi oni, koji su ljubitelji akvarija, štaci će u gavčici veoma lijepu zabavu i ujedno pouku, budući da u povećem akvariju ove se ribice dobro snalaze, a isto tako i školjke lisanke, pa se mogu lijepo pratiti sve faze rasploda ovih ribica, a isto tako i život školjke.

Petar Giunio

VALCOV — VENECIJA U DUNAVSKOM RUKAVU

Nedaleko utoka dunavskog rukava u Crno more leži ribarsko naselje VALCOV centar lova na kečige (kečigolova).

Ono je osnovano od jedne ruske samostalne sekte Lipovanaca koje porijeklo ide u 17. stoljeće. Pošto je ta sekta odbila molitve za cara, bude progonjena, i u svom bijegu skloni se na osamljeni zakutak bogate dunavske obale.

Znatna grupa od 30.000 Lipovanaca živi danas u povučenim kanalima ribljeg grada Valcov, sjedišta znamenitog državnog ribarskog saveza.

Oni su lovom na kečige dali podlogu za pripravljanje kavijara. Mesu kečiga bilo je dijelom upotrebljeno za sušenje (konzerviranje) a dijelom svježe prodavano. Ljeti su Lipovanci na prostranoj ribljoj vodnoj mreži dunavske obale vodili nomadski život.

Oni bi postavili sojenicu (vrst kolibe) sa krovom od trstike (šaša), a njihova hrana bila je riblja juha i riba pečena na žaru. Kad ljeti voda poplavi dunavska područja vodena struja načini riblju branu. Kod jedne takve brane u roku od tri sata bude ulovljeno 26.000 kg riba, a među njima i jedan som dug 1 metar.

Ulov ribe tako je jak, da vrijednost ribe ide u besčjenje. Ljeti se plaća za 1 kg ribe u dunavskom rukavu ne više od 5 kopa. Rumunjska država ostavljala je Lipovancima polovinu ulova, dok je drugu polovinu zadržavala za sebe. Njeni agenti kontrolirali su ulov ribe. Da je danas dunavska delta tako bogata ribom ima se zahvaliti direktoru ribarskog saveza, koji je spojio ribolovne bazene delte sa okolnim slatkovodni mjezerima kanalima i kroz to dovodio slatku vodu. Tako su nastali novi bogati ribolovni bazeni.

Nastupom Crvene Armije u Rumuniju potpalo je ribarsko naselje Valcov opet pod vlast Sovjetskog Saveza. Još prije prvog svjetskog rata bilo je ruski teritorij.

STANJE U UDRUŽENJU BEOGRADSKIH PECAČA

Ovo udruženje danas broji 1900 članova, dakle najveće udruženje ove vrste u NR Srbiji, a svakog dana prilaze mu novi članovi, i nema odgovarajućeg lokala za svoje poslovanje. Dobrotom jednog gostioničara na krajnjem gradskoj periferiji (Kafana Ginić, Ruzveltova ul. 61) uprava i članovi udruženja mogu se u njegovu lokalu sastajati jedamput nedeljno. Ali u lokalu je tolika galama ostalih gostiju, da uprava samo uz velike napore posvršava svoje najhitnije poslove, dok za je-

dan (kulturno-prosvetni rad uopšte nema govora. Članstvo teži za kulturno-prosvetnim radom, ali on je u ova- kvoj situaciji nemoguć. Uprava udruženja obraćala se članstvu molbom da se obli- goma molbom da joj dodele kakav bivši trgovački lokal ili jednu prostoriju kakve bivše gostionice za društvene potrebe, ali do da- nas sve uzalud.

Udruženje koje ima oko dve hiljade članova i koje prikuplja samo doprinosa za dozvolu ribolova sabere za državu oko 200 hiljada dinara godišnje, zaslu- žuje da mu narodna vlast izide u susret. Novi Zakon o ribarstvu preporučuje ovakva udruženja!

U cilju unapređenja ribolova udruženje je nabavilo nekoliko običnih i tri motorna čamca. Članstvo obilno iskorišćuje ove objekte za izlete i za prebacivanje na položaje podesne za pecanje.

I ovo se udruženje žali da teško dolazi do pečačkog materijala i to po dosta visokim cenama. Udruženje ima finansijskih sredstava za zidanje svoga doma, ali ne može da dođe do potrebnog materijala za njegovo zida- nje. Članstvo se poziva na član 21 Zakona o ribarstvu, u kome se jasno govori, da država u cilju unapređenja ribarstva pomaže organizacije koje se bave ribolovom, pa prema tome udruženje reflektira da mu država izide u susret davanjem dozvole za nabavku građevinskog materijala za zidanje svoga doma.

Novi Zakon o ribarstvu dosta je pogodilo ovo udru- ženje. Po članu 31 neće se više moći upisivati pecači iz drugih srezova u njegovo članstvo, a neki će već upi- sani morati iz tih razloga otpasti iz njegovog članstva. Uprava udruženja htela je da umnoži tekst novog Za- kona i da ga rasturi među svoje članstvo, ali to je bilo nemoguće, jer nije imala dosta raspoložive hartije.

Udruženje marljivo saraduje na osnivanju Saveza pecača u NR Srbiji. Njegovi delegati stalno prisustvuju konferencijama inicijativnog odbora, pa se nadati da će njihovo organizaciono iskustvo mnogo doprineti da budući savez već na početku počne najozbiljnijim ra- dom.

Nameravano spajanje Udruženja beogradskih pe- cača sa Beogradskim pečačkim klubom »Dunav« još nije sprovedeno iz mnogih unutrašnjih razloga. Moguće je i bolje da postoje u Beogradu dva jaka pečačka kluba, jer se tako stalno razvija između njih duh takmiče- nja u radu.

Uprava udruženja ove je godine malo okrnjena. Pojedini odbornici preopterećeni poslom u svome re- dovnom zanimanju, napustili su upravu, a neki su je opet napustili usled nekih unutrašnjih međusobnih ne- suglasica.

Članovi udruženja se međusobno kontrolišu u po- gledu pecanja i pridržavanju se zakonskih propisa, samo su izrazili želju, da narodne vlasti isto onako objektivno kontrolišu profesionalne ribare kao što njih kontrolišu Nedeljom i praznikom kada su pecači na terenu, peto- rica članova dobrovoljno vrši kontrolu nad pecanjem svojih članova i nad profesionalnim ribarima. Članstvo traži da se na terenu vrše stroge zaštitne mere, jer se zapazili neke nepravilnosti.

Interes članova za ribarsku literaturu je malo jač nego prošle godine. Udruženje prima samo deset pri- meraka »Ribarstva Jugoslavije«, a ima ih oko trideset koji bi ga hteli čitati. Poručivali su list ali u tolikom broju nisu dobili primeraka. Samo, jedno društvo sa blizu dve hiljade članova moglo bi da rastura među svoje članstvo više stotina primeraka našeg časopisa. Uprava je obećala da će dobrovoljno skupljati pret-

platu
da se
F
kreta
više
prets

U
Srbiji
ribljav
ribolov
pikupl

nih odbora i vršenja kontrole nad slatkovodnim ribarstvom.

Ribarsko gazdinstvo »Beograd« osnovano je 1947 god. sa sedištem u Beogradu. Njegov se rejon proteže na reci Savi od granice NR Hrvatske do ušća u Dunav, a na Dunavu od Batajnice do Golupca, zatim na Velikoj Moravi od Paraćina do ušća u Dunav kao i na pritokama ovih reka. Gazdinstvo još ima i svoj ribnjak »Živaču« u Srem. Boljevcima, kojima površina iznosi oko 290 kat. jutara. Ribnjak ima svoju ekonomiju za potrebe svojih službenika. Kapacitet ovog ribnjaka pod normalnih uslova iznosi oko pedeset hiljada kilograma godišnje. U njemu se gaje šarani. U ovoj godini je ribnjak bio nasađen sa dovoljnom količinom mlade šarane, bačena je u vodu manja količina nego prošle godine. Ove godine menjala su se i mesta poribljavanja zbog niske vode. Od oneoga mlada što ga se ubacio u 1948 god., bilo je 60% uspeha.

Uspeh lova u 1948 god. bio je 75% od onoga što se planiralo. Dok u ovoj godini ulov još ne zadovoljava.

Ovo gazdinstvo ima pod sobom trideset devet ribarskih zadruga, ali usled pomanjkanja ribolovnog materijala, uspelo je snabdeti svega tri zadruga koje su najtačnije predavale ulovljenu ribu. Dok su ribarske brigade, koje love za gazdinstvo, dobile skoro sav predviđeni materijal. Brigade su davale gazdinstvu svu ulovljenu ribu. Taj slučaj nije bio sa svima zadrugama. Neke od njih nisu predavale gazdinstvu svu ulovljenu ribu, već su je prodavale izvan tržišta.

Ribarsko gazdinstvo »Beograd« želi da ribarske zadruga budu savesnije u rredavanju ulovljene ribe, jer će tada redovno tržište biti bolje snabdeveno ribom. Gradski odbor grada Beograda moći će tada bolje da snabdeva građanstvo svežom slatkovodnom ribom.

Gazdinstvo ima šesnaest brigada. U svakoj brigadi ima četiri do šest članova, što zavisi od vrste alata kojim love. Uprave brigada su u Kovinu i Srem. Boljevcima. Svaki član brigade dobije 3200 din. mesečno plate. Od ulova rade ide Rib. g. »Beograd« 60% besplatno, a 40% pripada brigadi. Ovih 40% brigade prodaju gazdinstvu po vezanim cenama.

Inventar ribarskih brigada je državna svojina i država ga obnavlja. Svi su brigadiri profesionalni ribari. Svaki od njih ima potrošačku kartu za snabdevanje i sami se snabdevaju živežnim namirnicama, a gazdinstvo im daje gumene čizme i kišne kabanice iz gumiranog platna.

Za nadzor ribolova Rib. g. »Beograd« ima terensku miliciju koja u tu svrhu upotrebljuje motorne čamce.

grada: bil
potrebni
za teren
va na te
m dobro
o vezanim
materijal
događali
dinstvima
za prim
odaji koj

U SAVSKO-DUNAVSKOJ RIBARSKOJ ZADRUGI U BEOGRADU

Kao što većina ribarskih organizacija dolazi teško do materijala za ribarski alat, tako i ova zadruga istu muku muči. Od Ribarskog gazdinstva »Beograd« zadruga dobija potreban materijal, izjavljuje uprava zadruga, ali cene su mu visoke, međutim ribari bi želili da cene tom materijalu budu niske, onako niske kao što su cene ribi što ju gazdinstvu predaju.

Zadugari izražavaju strah da će tokom vremena nestati profesionalnih ribara i želja im je da se narodna vlast postara za vaspitanje ribarskog podmlatka putem teoriskih i praktičnih predavanja.

Usled slabog ribolova, pe... voda hladna, članovi zadruga bacili su se na to... i na skupljanje školjki, koji im se poslovi ipak nekako isplate kada nema dovoljno ulova ribe. Tako znatan broj ribara obavlja raznovrsne fizičke poslove: prave čamce za drugoga, istovaruju pesak, drvo, ugallj i slično.

U pogledu novog Zakona o ribarstvu, zadruga je učinila propust, nije ga iznela pred svoje članstvo, tako da članovi ne poznaju njegov sadržaj.

Zadugari izjavljuju želju da bi bilo potrebno da narodna vlast počne zidanjem ribarskih domova po ribarskim centrima, a u prirodi, gde se ribari najduže zadržavaju, da se sagrade ribarska skloništa.

Zadruga se žale da postojeće ribarske brigade, koje love za Ribarsko gazdinstvo »Beograd«, love šarane, somove i drugu ribu ispod određene veličine, a oni sami takvu ribu ne smeju da love. Sada, ukoliko je to tačno, treba da ispitažu terenski nadzornici, jer lovom ispod normalne veličine uništava se riblji podmladak. Ribu te veličine nema pravo niko da lovi. Ako neko i lovi ribu te veličine, taj nema ribarske svesti. Terenska služba treba da bude u tom pogledu vrlo stroga i objektivna, pa ako se dokažu navodi zadrugara, krivce treba najstrože kazniti. Brigadiri treba isto tako da kontrolišu i članove zadruga u pogledu lova ribe određene veličine.

Pre kratkog vremena bila je održana jedna konferencija zadrugara, na kojoj se raspravljalo o naprednijim načinima ribolova, jer dosadašnjim ulovljenim količinama ribe nisu ribari zadovoljni.

Što se tiče lista »Ribarstvo Jugoslavije«, on članstvo interesuje i prilikom posete njegovog saradnika zadrugi, članstvo se još više zainteresovalo za list, pa je uprava obećala da će dobrovoljno iskupljati pretplatu. Od sadržaja članstvo najviše interesuju članci o konzervisanju ribarskog alata, o poribljavanju i o raznim načinima ribolova. Rado bi i knjige o tome čitali.

A. T.